

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE”

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE,

Anul XIX.

No. 2.

CUPRINS:

In vremuri grele

Experiența lui Awa

Biserica din Smirna

Ordinea evenimentelor

Cetind Biblia în 1939

Ia și citește!

Căminul un loc sfințit

Pentru micuții noștri —
Măgărița care vorbea

Cea mai scurtă cale a lui
Dumnezeu

Zile și săptămâni

Faptă de Junior

Lucrați pentru vecini

Noi ne facem partea

Necrolog

Anunțuri

Diverse

In vremuri grele

I. Făgăduințele neclătinate ale lui Dumnezeu

1. Dumnezeu va da putere. Isaia 32, 2; 33, 14—17; 40, 29—31; 41, 10; 1 Cor. 10, 13; Fil. 4, 19; Ps. 55, 22.
2. Scăpare. Isaia 43, 1, 2; Ps. 34, 19; Iov 5, 19; 2 Tim. 4, 18; 2 Petru 2, 9; 2 Sam. 22, 2; Ps. 18, 17; 34, 4.
3. In cele din urmă. Ps. 91; Apoc. 21, 4.

II. Spiritul Profeției zice:

1. „Se vor arăta piedeci în calea înaintării lucrării lui Dumnezeu; dar nu vă temeți. Cu Atotputernicia Impăratului împăraților, Dumnezeu nostru care ține legământul unește bunătatea și grija unui păstor duos. Nimic nu-I poate sta în cale. Puterea Lui e desăvârșită, și este garanția unei împliniri sigure a făgăduințelor Sale, față de poporul Său. El poate să îndepărteze toate piedecile cari stau în calea înaintării lucrării. El are mijloace ca să dea la o parte orice greutate, pentru ca aceia cari Il servesc și respectă mijloacele pe cari El le folosește să poată fi liberați. Bunătatea și iubirea Lui sunt nemărginite, iar legământul Lui nu se schimbă. . . .

„Când în credință punem stăpânire pe puterea Lui, El schimbă în chip minunat, perspectivele cele mai desnădăjduite și mai apăsătoare. El va face lucrul acesta pentru slava numelui Său”. — „Mărturii”, Vol. VIII, p. 10—12.

2. „In zilele cele mai întunecoase, când cele din afară par mai respingătoare, nu vă temeți. Aveți încredere în Dumnezeu. El cunoaște nevoile noastre. El are toată puterea. Iubirea Lui și compătimirea Lui nemărginite nu obosesc niciodată. Nu vă temeți că poate El nu-Și va împlini făgăduințele. El este adevărul veșnic. Niciodată nu-Și va schimba legământul pe care l-a făcut cu aceia cari Il iubesc. El va revărsa asupra servilor Săi credincioși măsura de pricepere și îndemănare pe care o cer nevoile lor”. — „Profeți și Regi”, pp. 164, 165.

3. „Caracterul creștin nu se desvoltă atunci când e ferit de lupte, ci când se află în mijlocul lor. Adversitatea (vrăjmășia) și împotrivirea determină pe urmașul lui Hristos să privegheze mai bine, să se roage mai plin de râvnă către Ajutorul lui, cel tare. Luptele cele grele, atunci când sunt îndurate, dau naștere la răbdare, băgare de seamă, tărie și o încredere adâncă și dăinuitoare

în Dumnezeu. Superioritatea creștinismului se arată în faptul că face în stare pe urmașul lui Hristos, să sufere și în același timp să fie tare, să fie înfrânt și totuși prin aceasta să biruiască, să fie ucis în fiecare zi și totuși să trăiască, să poarte crucea și prin aceasta să câștige coroana mării. — E. G. White, Faptele Apostolilor, pp. 379. 380.

4. „Ca și curajul, răbdarea are și ea biruințele ei, și nu numai prin încumetate întreprinderi dar și prin stăruință plină de răbdare în lupte să poată câștiga suflete pentru Hristos. Astfel un creștin care în mijlocul pagubelor și suferințelor dă pe față răbdare și încredere, ba privește chiar și moartea în credință nesdruncinată pașnic și liniștit, poate săvârși mai mult pentru Evanghelie, de cât ar putea face printr'o viață îndelungată și activă. Așa se poate întâmpla în cazuri când servii lui Dumnezeu sunt smulși dela lucrarea lor din câmp, providența divină, care ni se pare plină de neînțeleșuri și de care noi oamenii cu vederea mărginită ne plângem, să aibă de fapt scopul să realizeze o lucrare care altfel nu s'ar putea face.

„Niciun urmaș al lui Hristos n'ar trebui să creadă, că el poate să lucreze și să primească o plată numai atât cât poate lucra pentru Dumnezeu în chip public și nestânjenit. Martorii credincioși ai lui Dumnezeu niciodată nu sunt dați laoparte. În timp de sănătate și de boală, în viață și în moarte Dumnezeu îi folosește. Dacă servii lui Hristos au fost persecutați din cauza îndemnurilor pline de ură ale lui Satana, dacă lucrarea lor publică a fost paralizată, sau chiar dacă au fost aruncați în închisoare, sau dacă au fost târâți la eșafod sau rug, s'a întâmplat că adevărul a avut pe urma acestora o biruință mai mare. Dacă acești credincioși au sigilat mărturia cu însuși sângele lor, suflete cari până aci se legănav între îndoială și nesiguranță s'au hotărât pentru credință în Hristos și au trecut cu curaj de partea Lui. Din cenușa martirilor a răsărit o recoltă bogată pentru Dumnezeu”. — E. G. White, Faptele Apostolilor, pp. 377. 378 ed. germ.

Consacrarea

„Dumnezeu nu primește nici cel mai strălucit serviciu dacă eul nu este pus pe altar ca o jertfă vie, care să fie arsă de tot. Rădăcina trebuie să fie sfântă, căci altminteri nu poate fi rod sănătos și viguros, și numai aceasta e primit de Dumnezeu. Inima trebuie să fie convertită și consacrată. Motivele trebuie să fie cele drepte. Lampa lăuntrică trebuie să primească uleiul care vine dela solii cerești prin tuburile de aur”. — „Mărturii”, Vol. 7. p. 248, 249.

„Vreți voi să părăsiți cu totul, și apoi să mergeți să lucrați într'un spirit cu totul deosebit de spiritul în care ați lucrat în trecut, despărțindu-vă de vrăjmașul, sdrobind orice piedecă, față de înaintarea Evangheliei, umplând inimile de lumină și pace și bucuria Domnului? Nu e bine ca spiritul mizerabil de a afla greșeli și de a murmura să fie îngropat, și să nu mai iasă de acolo niciodată? Să nu se urce mirosul plăcut de laudă și mulțumire din inimi curățite, sfinte și proslăvite prin prezența lui Hristos? Să nu punem mâna pe păcătoși în credință și să-i aducem la cruce?”

„Cine vrea să se consacre în serviciul Domnului? Cine se va lega acum să nu mai stea în legătură cu lumea, ci să iasă afară din lume și să fie despărțit fără să se lase a fi mănjit sufletul lor de planurile și uneltilor lumești cari au ținut atâta timp biserica sub puterea ei?” — „Mărturii”, Vol. 8. p. 45.

D. Florea

Experiența lui Awa

Intr'o seară am debarcat la Makurdi pe fluviul Niger, de parte în centrul Nigeriei cu douăzeci și două de milioane de locuitori, și unde am fost salutați de Awa, evanghelistul nostru în acest oraș mare. A doua zi ne-am întâlnit cu vreo șasesprezece oameni, primele roade ale lucrării noastre în tribul Tiv. Un șef al tribului, cu câțiva dintre oamenii săi, călătorise câțiva kilometri spre a se întâlni cu noi, spre marea bucurie a lui Awa, care avusesese o foarte interesantă experiență.

Awa învățase într'o școală misionară condusă de altă denominațiune. Încă pe când era elev se încurcase cu privire la chestiunea Sabatului, și a întreat pe profesorul său european cum a fost păzită ziua întâi a săptămânii și nu ziua a șaptea, după cum reieșea clar din Biblie. El i-a spus că numai Isus a ținut ziua a șaptea și că toți creștinii au păzit prima zi în onoarea învierii lui Hristos. Când a întreat dacă unii creștini au păzit ziua a șaptea, el i-a spus că nimeni n'a făcut aceasta. Rămânând încă neclar asupra acestei chestiuni cu răspunsul său nesatisfăcător, el a absolvit școala și s'a făcut evanghelist. Datorită succeselor sale el a fost cedat mai târziu unei alte misiuni pentru lucrarea evanghelică și a fost trimis să lucreze la Makurdi.

Pe când se afla aci, unul dintre colportorii noștri a fost chemat la el. Întrebându-l, Awa a aflat că acest colporteur era Adventist de Ziua Șaptea și ținea ziua a șaptea a săptămânii ca Sabat. A devenit imediat interesat. Cei doi oameni au discutat și s'au rugat împreună. Awa a cumpărat cartea „Lecturi Biblice”, și imediat a început să studieze cartea în întregime. A cetit-o la rând căutând în Biblie sutele de texte citate și apoi s'a convins personal de adevărul soliei.

La stațiunea sa misionară el încetă orice lucru în Sabat și începuse să învețe pe oamenii săi ținerii Sabatului. În scurt timp el

(Urmare la pag. 4)

Biserica din Smirna

„Ingerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat: Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei“. Apoc. 2, 8, 9.

Domnul se adresează poporului Său din această perioadă ca adresându-se Bisericii Smirna — o expresie potrivită despre felul cum privește Mântuitorul pe copiii Săi prizoniți din secolul al doilea și al treilea. Smirna însemnează miros bine plăcut. Mirosul plăcut al evlaviei sincere se înalță către Dumnezeu, când mulțime de credincioși își jertfeau viața pentru adevăr, în acele zile de strămtorare, de prigonire și de martiraj.

„Cel dintâi și Cel de pe urmă“

Mântuitorul însuși se adresează celor persecutați, ca „Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel care a fost mort, dar a înviat“. În fața închisorii și a morții, poporul trebuia să aibă mângâierea de a ști, că și Domnul lor a mers pe o cale asemănătoare, când a fost dus la crucea de pe Golgota, și că totuși trăiește și veghează asupra lor până la moarte. Când li se răpeau averile și când chiar viața le era amenințată cu moartea, era o încurajare pentru ei a ști, că soarta lor este în mâna Celui Etern — Cel dintâi și Cel de pe urmă.

Speranța credincioșilor este în ziua învierii, iar învierea își are centrul în Hristos. Pavel zice:

„Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate. . . . ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui“. Filip. 3, 8—10.

„Știu necazul tău“

Mântuitorul prevedea că însărcinarea dată urmașilor Săi: „Mer-

geți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură“, avea să-i aducă, atât pe ei cât și pe urmașii lor, într-o mare strămtorare. Cu cât succesul creștinismului avea să fie mai mare, cu atât mai mare avea să fie împotrivirea. Prima întâlnire a creștinismului cu forțe împotrivoitoare a fost printre Iudei. Credița în Isus, ca Mesia și ca Miel al lui Dumnezeu, lovea la temelia serviciului tipic al iudeilor, nimicindu-i orice însemnătate. Iudeii își dădeau bine seama despre acest lucru, și de aceea au pornit o prigoană înverșunată împotriva creștinilor. Aceasta însă s'a dovedit ca o binecuvântare; căci credincioșii au fost împrăștiati pretutindeni, și vesteau Evanghelia, pe ori unde mergeau.

Iar când Evanghelia a pătruns și prin cetățile și ținuturile păgâne, creștinismul a venit în conflict și cu credința și datinile păgâne. Urmarea a fost persecuția. Cele mai grozave prigoniri ale primului secol au avut loc pe vremea împăraților romani, Nero și Domițian. Totuși rămănea pentru secolul al doilea și al treilea, acea perioadă reprezentată prin Biserica Smirna, de a fi martoră la cele mai dârze și mai înverșunate prigoniri împotriva creștinilor.

Despre secolul al doilea Mosheim zice:

„Prigonirea creștinilor devenise ceva obișnuit, și ei erau chiar și omorâți, ori de câte ori se cerea aceasta. Apoi, sub domnia lui Traian, de altfel un bun împărat, poporul din orașe se răscula adesea împotriva creștinilor, lucru ce aducea moartea la mulți dintre ei. . . . Prin legea dată de Traian, stăruița în religiuina creștină, era considerată ca un delict vrednic de moarte. Sub acest regim, Simeon, fiul lui Cleopa și episcop al Ierusalimului, un bărbat în vârstă și venerabil, fiind învinuit de Iudei, a suferit moartea pe cruce. Tot după legea a-

ceasta, Traian personal a ordonat, ca marele Ignatius, episcopul din Antiohia, să fie aruncat la fiarele sălbatice, spre a fi sfâșiat. În ce privește felul de moarte, la care erau supuși creștinii, alegerea era lăsată la gustul judecătorilor“. — Istoria bisericească de Mosheim, cartea I, Secol. II, partea I, cap. II, par. 1, 2.

Nu toți împărații romani erau vrăjmași creștinismului, dar nu se făcea decât puține eforturi pentru împiedecarea persecuțiilor, în colonii și provincii, unde guvernatorii erau lăsați să persecute pe creștinii cât voiau. Scriind despre Marcus Antonius, Mosheim zice:

„In primul rând, acest împărat dădea edicte nedrepte împotriva creștinilor, pe cari-i considera ca fiind îngâmfați, încăpățanați slabi la minte și vrăjmași virtuții. . . In al doilea rând, el dădea voie judecătorilor, ca atunci când creștinii erau învinuiți de crime, — fie că asemenea rapoarte false erau aduse de robii lor sau de alte persoane de rând, — ei să pună pe osândiți la torturi; și, fără să se țină seama de refuzul lor satornic de a recunoaște învinuirile aduse, ei să fie totuși executați“. — Idem, par. 6.

Iar despre secolul al treilea, Mosheim scrie:

„In acest secol, creștinii au suferit foarte multe persecuții, și n'au avut liniște niciodată, decât atunci când nu se provocau lupte. Căci, lăsând laoparte răscoalele populare împotriva lor, ațâțate de păgâni, guvernatorii și judecătorii puteau să-i persecute cum voiau, fără să calce, prin aceasta, vreo lege imperială, și aceasta o făceau ori de câte ori superstiția, lăcomia de avere, sau cruzimea îi îndemna la aceasta“. — Idem, Sec. III, Partea I, Cap. I, par. 1.

„Necaz de zece zile“

Deși prigonirea împotriva Bisericii a durat în tot decursul secolului al doilea și al treilea, totuși profeția scoate în evidență

zece zile, sau tot atâția ani. — căci o zi profetică este egală cu un an obișnuit. — ca o vreme deosebită de necaz mare. Această perioadă se referă, fără îndoială, la cei zece ani de prigonire, cari au avut loc sub domnia lui Dioclețian, între anii 303—313, d. H.

Un șir de edicte au fost date împotriva creștinilor, cari erau asvârliti prin închisori, și omorâți, până ce, după cum ne spun istoricii bisericești, „biserica creștină era redusă până la extrem”. Aceste edicte au fost însă revocate de Constantin cel Mare, care a primit formal creștinismul în anul 325.

„Dar ești bogat”

Cum se putea zice despre Smirna: „Știi necazul tău și sărăcia ta, dar ești bogat”? La început, aceasta pare ciudat, dar, în lumina experienței creștine, ea pare lămurită. Paralel cu scăderea bunurilor lor pământești, din cauza persecuției, Biserica Smirna creștea în spiritualitate. Focul cercărilor și strămtorărilor a liberat și curățit pe credincioșii de șgura pământească. În această privință, Iacob zice:

„Ascultați, prea iubiții mei frați: n'a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” Iacob 2, 5.

În timp ce nu toți pot fi bogați în bunurile acestei lumi, totuși toți pot fi bogați în credință. Aceasta întrece în valoare cu mult bogățiile pământești. Integritatea, sinceritatea, credincioșia față de adevăr chiar și în cele mai mici lucruri, ascultare de Dumnezeu, — acestea și alte trăsături de caracter creștin nu pot fi cumpărate cu aur sau argint. Ele aduc roade pentru viața veșnică. Ei și-au jertfit nu numai averile lor, ci chiar și viața, decât să părăsească principiile adevărului cari erau țesute în caracterul lor. Biserica din Smirna a jertfit bogățiile pământești și a păstrat pe cele cerești. „Dar ești bogat”.

„Cununa vieții”

„Fii credincios până la moarte și vei primi cununa vieții”. Apoc. 2, 10.

Înainte de cunună este crucea; sunt ispite de întâmpinat, necazuri de îndurat, greutăți de suportat. Și acestea nu sunt decât uneltele lui Dumnezeu pentru desăvârșirea sfinților, pregătindu-i pentru împărăția Sa. „Ferice de cel ce răbdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții”. Iacob 1, 12.

Suntem atât de ușor înclinați a privi greutățile vieții de creștin cu un simțământ de descurajare, sau cu un spirit de murmurare! Dar apostolul ne poruncește:

Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurile încercări, ca unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, înțregi, și să nu duceți lipsă de nimic.” Iacob 1, 2—4.

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui”. 1 Petru 4, 12, 13.

Vieța apostolului Pavel a fost o viață de suferință, de cercări și prigoniri, dar el și-a păstrat privirea ațintită la cele veșnice, părăsind pe cele vremelnice. El zice:

„Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile cari se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice”. 2 Cor. 4, 17, 18.

Cât de dureros este că lucrurile vremelnice întunecă adesea atât de mult pe cele reale și veșnice! Câți oameni trăiesc șapte-

zeci și mai bine de ani fără să se gândească la viitor! Ei nu mai așteaptă altceva decât moartea, moartea, pe care toți trebuie s'o sufere. „E rânduit pentru oameni, ca odată să moară”. Apoi, după moarte va veni judecata, la sfârșitul istoriei acestui pământ. De aceasta nu este scăpare. Fie că oamenii vor să recunoască aceasta sau nu, fie că ei au ajuns sau nu la convingerea despre acest eveniment, totuși Scripturile declară, că toți vor trebui să se înfățișeze la judecată, care va fi prezidată de Hristos, ca să-și dea socoteala de faptele săvârșite când au fost în trup.

Și în cele din urmă va urma răsplata finală a păcatului, care va fi moartea a doua, care este rânduită pentru păcătoșii nepocăiți. Iar pentru biruitor se va împlini făgăduința, care zice: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte”. Apoc. 2, 11.

Deși soarta noastră va fi de a suferi necazuri, împotriviri și prigoniri, și vom sta poate chiar în fața morții pentru credință, totuși noi vom fi atunci părtași și la bogățiile spirituale de cari s'a împărțit Smirna, și în cele din urmă vom primi cununa vieții.

T. M. F.

(Urmare dela pag. 2)

Experiența lui Awa

a fost aflat de misionarul alb care avea în grijă districtul, și acesta i-a cerut să-și dea dimisia.

El a părăsit Makurdi, iar mai târziu s'a înapoiat și a locuit în casa unui slujbaş al cârmuirii, pe care în scurt timp l'a convins de adevăr. În curând omul acesta împreună cu soția sa și cu alții, au început să țină Sabatul. De aci înainte lucrarea a început să fie promițătoare.

Și câți ca Awa așteaptă să vie în legătură cu cineva care poate să le dea adevărul după care inimile lor au dorit ani de-a-rândul?

W. G. Turner

Ordinea evenimentelor

în călătoria poporului Advent către Cetatea Sfântă

(Continuare din No. 1)

6. La timpul fixat de decret pentru moarte, vocea lui Dumnezeu aduce salvare

„Când acei ce onorează legea lui Dumnezeu vor fi scoși de sub scutul legilor omenești, în același timp în diferite țări se va produce o mișcare pentru nimicirea lor. Când se va apropia timpul fixat prin decret, poporul se va conjura să distrugă secta cea atât de nesuferită. Ei se vor hotărî să dea într-o noapte lovitura decisivă care va aduce la tăcere glasul deosebirei de păreri și al mustrării.

„Poporul lui Dumnezeu — unii se vor afla în celele închisorilor, alții în ascunzătorii singuratică, ascunși în păduri și munți — se roagă încă mereu pentru protecția dumnezeiască, în timp ce pretutindeni câte înarmate influențate de îngerii răi, iau măsuri pentru lucrarea de nimicire. Acum în ceasul celei mai grozave primejdii, Dumnezeu lui Izrael va interveni pentru liberarea aleșilor Săi. Domnul a zis: „Voi însă veți cânta că în noaptea când se prăsnuește sărbătoarea, veți fi cu inima veselă, ca cel ce merge în sunetul flautului, ca să se ducă la muntele Domnului spre stânca lui Izrael. Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț, și va arăta brațul gata să lovească, în mânia Lui aprinsă, în mijlocul flăcării unui foc mistuitor, în mijlocul innecului, furtunii și pietrelor de grindină”. Isa. 30, 29, 30.

„Cu strigăte de triumf, batjocorind și blestemând, gloata oamenilor nelegiuiți va fi în perspectivă să se arunce asupra prăzii lor, dar iată, că deodată un întunecare des, mai des decât cea mai întunecoasă noapte, va veni asupra pământului. Mulțimile infuriate sunt oprite deodată. Strigătele lor batjocoritoare amușesc. Obiectele furiei lor de moarte sunt uitate. Cu o presimțire stranie, ei privesc consternați la simbolul legământului lui Dumnezeu și doresc foarte mult să fie ascunși din fața splendoarei acesteia”. — *Idem*, p. 635.

a. Plaga a șaptea, Apoc. 16, 17—21.

„Este miezul nopții când Dumnezeu dă pe față puterea Sa pentru liberarea poporului Său. Soarele răsare deodată și strălucește în toată puterea sa. Semne și minuni urmează într-o repede succesiune. Nelegiuiții privesc cu spaimă și consternare la această scenă, în timp ce dreptii contemplează cu bucurie solemnă

semnele liberării lor. Fiecare lucru în natură pare a fi ieșit din făgașul său. Răurile încetează de a mai curge. Norii întunecoși și grei se ridică și se lovesc unii cu alții. În mijlocul cerului infuriat se vede un spațiu liber de o splendoare de nedescris, de unde vine vocea lui Dumnezeu, asemenea sunetului multor ape, zicând: „S'a isprăvit”.

b. Sfinții proslăviți dar încă nu nemuritori

„Poporul lui Dumnezeu aude o voce limpede și melodioasă care zice: „Priviți aici”, și ridicând ochii lor spre cer, ei zăresc curcubeul făgăduinței. Norii cei negri și amenințători cari acopereau bolta cerului se retrag, și la fel ca Ștefan ei privesc spre cer și văd mărirea lui Dumnezeu și a Fiului Omului, șezând pe tronul Său. Pe chipul Său dumnezeesc ei disting semnele umilinței Sale; — și de pe buzele Sale ei aud cererea Sa pe care o aduce înaintea Tatălui și a îngerilor sfinți: „Tată vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și acei pe cari Mi-ai dat Tu”. Ioan 17, 24. Din nou se aude o voce plăcută și triumfătoare care zice: „Ei vin, ei vin”, iar buzele palide și tremurătoare ale acestora, cari au ținut cu statornicie la credința lor, izbucnesc într-un strigăt de biruință”. — „Marea Luptă”, p. 636.

c. Zguduirea puterilor cerului

„Acel glas face să se clatine cerul și pământul. Un cutremur mare de pământ a urmat, „așa de tare cum de când este omul pe pământ n'a fost, un cutremur așa de mare”. Cerul pare a se deschide și a se închide. Mărirea dela tronul lui Dumnezeu pare a trimite fulgere. Munții se clatină asemenea unei trestii bătute de vânt și bucăți de stânci sunt aruncate în toate părțile. Un șgomot asurzitor se aude ca de un uragan puternic. Marea e biciuită cu mare furie. Se aude urletul uraganului, asemenea glasului demonilor, când au însărcinarea să pustiască. Întreg pământul se ridică și se umflă ca și valurile mării. Suprafața se crapă. Temeliile sale par a se slăbi. Lanțuri întregi de munți se scufundă. Insulele locuite dispar. Porturile mărilor cari devin asemenea Sodomei din cauza ticăloșilor lor, sunt înghițite de apele infuriate. Babilonul cel mare va fi adus aminte înaintea lui Dumnezeu „ca să i

se dea potirul de vin al furiei Lui”. Apoc. 16, 19. Pietre mari de grindină ale căror boabe cântăreau aproape un talant execută lucrarea lor de distrugere. Cele mai frumoase orașe ale pământului vor fi prefăcute în ruini. Palatele mărețe, pentru cari mai marii lumii au risipit bogățiilor lor, spre a se onora pe sine, se prăbușesc înaintea ochilor lor. Zidurile închisorilor vor fi dărâmate, iar poporul lui Dumnezeu care fusese ținut în captivitate din cauza credinței va fi pus în libertate”. — *Idem*, pp. 636, 637.

d. Invierea parțială. Dan. 12, 2; Apoc. 17; Mat. 26, 64.

„Mormintele se deschid și mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula, unii pentru viață veșnică și alții pentru rușine și ocară veșnică. Toți cei cari au murit în credința soliei îngerului al treilea ies proslăviți din mormintele lor, ca împreună cu cei ce au păzit legea lui Dumnezeu să audă legământul Său de pace. Iar cei ce L-au străpuns și cari au batjocorit și răs de suferințele morții lui Hristos, precum și cei mai înverșunați dușmani ai adevărului și ai poporului Său, vor fi înviați spre a-L vedea în mărirea Sa și a privi onoarea pe care o primesc cei credincioși și ascultători”. — *Idem*, p. 637.

7. Cele zece porunci apar pe cer

„În timp ce aceste cuvinte de mângâiere sfântă se înalță către Dumnezeu, norii se retrag la o parte, lăsând să se vadă cerul instelat, de o splendoare negrăită, în contrast cu firmamentul negru și infuriat de ambele părți. Mărirea cetății cerești strălucește prin porțile ei deschise. Apoi pe cer se arată o mână care ține cele două table de piatră împreună. Profetul zice: „Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este Cel care judecă”. Ps. 50, 6. Acea lege sfântă, dreptarul lui Dumnezeu care în tunete și fulgere fu proclamat de pe Sinai ca o călăuză a vieții, este descoperită acum oamenilor ca măsură de condusă la judecată. Acea mână deschide tablele și se pot vedea poruncile Decalogului, ca și cum ar fi scrise cu un condei de foc. Cuvintele sunt atât de clare încât toți le pot citi. Memoria li se trezește, întunecul superstiției și al rătăcirii e izgonit din orice suflet și a cele cuvinte ale lui Dumnezeu, scurte, lămurite și în totul valabile, vor fi în-

fășșate tuturor locuitorilor de pe pământ". — *Idem*, p. 639.

a. *Sabatul poruncii a patra se poate vedea că este sigiliul lui Dumnezeu*

„Dușmanii legii lui Dumnezeu, dela predicator și până la cel mai din urmă dintre ei, au acum o nouă concepție despre adevăr și datorie. Prea târziu văd ei că Sabatul poruncii a patra este sigiliul viului Dumnezeu. Prea târziu văd ei natura presupusului lor Sabat și temelia de nisip pe care au clădit. Ei își dau seama acum că s'au luptat contra lui Dumnezeu. Invățătorii religioși au dus sufletele la pierire, în timp ce ei pretindeau a-i conduce la porțile paradisu-lui". — *Idem*, p. 640.

b. *Nelegiuții se închină la picioarele sfinților*

„Bărbații cari au fost adorați pentru talentele și elocvența lor, văd acum aceste lucruri în adevărată lor lumină. Ei își dau seama de ce au pierdut prin călcarea legii și cad la picioarele aceluia a căror credințioșie ei au disprețuit-o și batjocorit-o și mărturisesc că Dumnezeu i-a iubit". — *Idem*, p. 655.

„La vederea stării noastre fericite și sfinte, păcătoșii se înfuriază și se repezără cu violență să pună mâinile pe noi și să ne arunce în închisoare, dar noi întinșerăm mâna în numele Domnului, și ei căzură neputințioși la pământ. Atunci sinagoga Satanei înțelese că Dumnezeu ne-a iubit pe noi, cari am spălat picioarele unii altora și am sărutat pe frați cu sărutare sfântă: „și ei se închină la picioarele noastre". — „*Experiențe și Viziuni*", p. 25.

c. *Deșteptarea târzie a celor nelegiuți*

„Predicatorul care a sacrificat adevărul spre a câștiga favoarea oamenilor, își vede acum caracterul și influența învățăturilor Sale. Se pare că un ochiu atotștiutor l-a urmărit în timp ce el se afla la amvon, când mergea pe stradă și când se amesteca cu mulțimea în diferitele scene ale vieții. Fiecare emoție a sufletului, fiecare rând scris, fiecare cuvânt exprimat, fiecare faptă care a indus pe oameni în eroare, și a-i adoarmă într'o siguranță falsă, și-a împărștiat sămânța, și acum el privește recolta sufletelor nenorocite și pierdute".

„Predicatorii și poporul văd că nu au susținut dreapta legătură cu Dumnezeu. Ei văd acum că s'au răscolat contra Autorului tuturor legilor drepte și bune. Înălțurarea prescripțiilor dumnezești a dat ocazie la mij de lucruri rele, discordie, ură, nedreptate, până ce pământul a devenit un câmp vast de lupte, și o

mocirlă a stricăciunii. Aceasta este privilegiu care apare acum în fața celor ce au lepădat adevărul și au ales mai bine rătăcirea. Nicio limbă nu poate exprima dorul, de care vor fi cuprinși cei neascultători și necredințioși, pentru că ei au pierdut pentru totdeauna vieța veșnică.

„Poporul vede acum că a fost înșelat. Ei se acuză unul pe altul, că au fost duși la pierzare, dar toți se unesc împreună spre a îngrămădi cea mai amară osândă asupra conducătorilor lor spirituali. Păstorii necredințioși au profetit lucruri măgulitoare, și au condus pe ascultătorii lor la respingerea legii lui Dumnezeu și la persecutarea aceluia cari au păzit-o cu sfințenie. Acum, în disperarea lor, acești învățători vor mărturisă în fața lumii lucrarea lor de amăgire. Gloatele vor fi umplute de furie. „Noi suntem pierduți", vor striga ei, „și voi sunteți cauza ruinei noastre", și se vor întoarce contra păstorilor falși. Tocmai acei cari îi admirase mai mult, vor rosti cele mai grozave blesteme asupra lor. Aceleași mâini cari altădată îi încoronase cu lauri, se vor ridica acum să-i nimicească. Săbiile cari erau pregătite să ucidă pe poporul lui Dumnezeu vor fi folosite acum la distrugerea dușmanilor lor. Pretutindeni sunt certe

(Urmare dela pag. 7)

referitoare la originea lucrurilor. Am pătruns în cea mai adâncă filosofie din lume, am cetit literatură clasică, am urmărit planul istoriei divine, și am fost mișcat până în profunzime de gingășia și dulceața poeziei din toate timpurile.

„Am ascultat conferințe biblice. Doctorii Moise, Isaia și Pavel erau vorbitorii principali. Am stat la picioarele lor într'o atenție încordată. Acolo erau multe discuțiuni, conferințe și chiar dezbateri asupra subiectelor de doctrină practică. Am luat parte la cele mai mari conferințe biblice pe cari le-am auzit vreodată. Impăratul David cu harpa sa de aur acompaniat de un cor de mii de voci conducea muzica.

„Cu așa binecuvântări ca acestea să cetim Biblia fără întrerupere. Cred că o voi reciti în fiecare an până la sfârșitul vieții mele".

M. S. Regele Carol al II-lea,

cu vărsări de sânge". — „*Marea Luptă*", pp. 654, 655.

8. *Vocea lui Dumnezeu anunță ziua și ora venirii lui Isus*

„Cerul se închidea și se deschidea iarăși și se clătina. Munții se clătinau ca o trestie în vânt și aruncau împrejur stânci colțuroase. Marea fierbea ca o oală și arunca pietre pe țărnam. Când Dumnezeu a făcut cunoscut ziua și ceasul venirii lui Isus, și a încheiat cu poporul Său legământul veșnic, El rostea o propozițiune, apoi se oprea un timp, în care cuvintele se rostogoleau pe pământ. Izrailul lui Dumnezeu sta cu ochii îndreptați către cer și asculta cuvintele, cari veneau de pe buzele lui Iehova și se rostogoleau ca loviturile de tunet pe fața pământului. Domnea o solemnitate spăimântătoare. La sfârșitul fiecărei propozițiuni, sfinții strigau: Mărire, Aleluia! Fața lor era luminată de mărirea lui Dumnezeu, ca și fața lui Moise, când s'a coborât de pe Sinai. Din pricina strălucirii acesteia, nelegiuții nu-i puteau privi. Iar când s'a rostuit binecuvântarea veșnică asupra aceluia, cari onorase pe Dumnezeu prin ținerea Sabatului Lui, a răsunat un strigăt tare de biruință asupra fiarei și chipului ei". — „*Experiențe și Viziuni*", p. 257.

care totdeauna s'a obosit pentru binele poporului dând sfaturi bune și folositoare pentru prosperare și înaintare pe orice teren în viață, cunoscând marea valoare a Bibliei care a adus adevărata cultură și civilizație popoarelor înnobilitând inimile oamenilor cari o citeau. S'a îngrijit ca să o pună la îndemâna tuturor Românilor. M. S. Regele Carol al II-lea doarește ca Biblia să ajungă în mâna tuturor fiilor patriei Sale.

Noi Adventiștii prețuim foarte mult acest dar neasemuit al M. S. Regelui și vom ca în decursul anului 1939 să cetim această Biblie la rând. E o datorie a noastră ca buni cetățeni și iubitori de neam, să recomandăm Biblia Regele Carol al II-lea la toți concetățenii noștri, ducându-le-o noi înșine acasă și îndemnându-i să o citească. Biblia Regele Carol al II-lea s'a pus în vânzare la începutul anului 1939 și se găsește de vânzare la librăriile Fundațiilor Regale.

I. Reit

Cetind Biblia în 1939

„Acea cari și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în marele conflict din urmă... Ceasul cel hotărâtor este chiar la ușă. Sunt bine fixate picioarele noastre pe stânca Cuvântului de neclintit al lui Dumnezeu?” — „Marea Luptă”, p. 622.

Vrei tu să fi un cuceritor victorios asupra oricărei ispite și înclinațiuni rele? Atunci să strângi Cuvântul lui Dumnezeu în inima și mintea ta, pentru că „primit în suflet, el se va dovedi ca o puternică stavilă împotriva ispitei. Psalmistul spune: „In inima mea ascuns-am cuvântul Tău, ca să nu-Ți păcătuesc”. După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asuprașpritori”. — „Educație”, p. 182.

„De ce tineretul nostru și chiar cei mai în vârstă sunt atât de lesne duși în ispită și păcat? Pentru că nu se studiază Cuvântul lui Dumnezeu și nu se meditează asupra lui așa cum ar trebui”. — „Fundamentele Educației Creștine”, p. 132.

Cercetând palatul Bibliei

„Cercetați Biblia ca un explorator. Pășiți peste câmpul său cel întins al adevărului, coboriți văile sale, cercetați cu privirea munții ei, urmăriți izvorul ei plin de inspirație, intrați în încăperile ei cu învățături, vizitați minunatele ei galerii cu portrete”.

„Biblia este într'adevăr o comoră plină cu tot felul de lucruri prețioase „lucruri noi și vechi”, un depozit plin cu bogății nesfârșite. Ea conține învățături precum și frumuseți de cugetare și sentimente. În cercetarea acestui minunat palat programul de cetire al Bibliei ne servește ca o călăuză credincioasă.

„Chiar dela intrare în cea dintâi cameră a Genezei unde „cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”, veți putea să găsiți toate acele fire colorate ale ade-

vărului. Acestea vă vor întovărăși cu credințioșie pe dată ce veți cobori în curțile de jos — cărțile lui Moise cari formează baza legilor și poruncilor — și de aci în galeria cu tablouri — cărțile istorice cu scenele sale de luptă, de biruință și înfrângeri, cu fapte și realizări eroice.

„Apoi intrări în camera filosofului — cartea lui Iov — unde poți să vezi aceste fire colorate cum duc prin toate discuțiile dramei filosofice. Apoi vine camera muzicii — Psalmii — unde firele cele colorate apar mai strălucitoare prin muzică, poezie și rugăciune.

„Iar aci este serviciul de intrupinderi — cartea Proverbelor — unde marile principii sunt expuse ca niște călăuze către drumul onoarei, fericirii și succesului. Ceva mai încolo intri într'o capelă — cartea Ecclesiastului. Ascultă! Vei auzi și aci aceleași cugetări prezentate de către un predicator pentru ca tu să meditezi serios la ele. După aceasta intri în conservator — Cântarea Cântărilor. Aci totul este muzică și ritm.

„Apoi te vei grăbi să intri în observator — cărțile profeților — unde firele cele colorate se întretes cu experiențele vieții. Acolo poți vedea totul mărit prin telescopul profeției, străbătând distanța până la „Luceafărul Dimineții”. Imediat după aceea intri în camera de audiență a Împăratului — Evangheliile. Aci firele cele colorate încep să împletească activitatea și vieța Împăratului slavei.

„Îndată ce intri în camera de lucru a Spiritului Sfânt — Faptele Apostolilor — observi aceste fire colorate ca o emblemă a creșterii extinderii și activității. Pășii ceva mai departe în camera corespondenței — Epistolele. Și aci firele cele colorate sunt obiectul central al acestor scrieri desăvârșite. În cele din urmă ajungi

de partea cealaltă a galeriei — Apocalipsul — unde firele cele colorate duc de-a-lungul ultimei lupte între Dumnezeu și Satana, și apoi le urmărești până la împlinirea planului lui Dumnezeu.

„De ce să nu explorăm din nou Biblia, iară și iară, tot mai mult?” — Bobb Study, p. 9. 10.

„Raportul Societății Biblice” aduce următoarea mărturie:

„Nu de mult un simț deosebit puse stăpânire peste mine. Și anume de a ceti Biblia din scoarță până în scoarță și a nu îngădui niciunei cărți să-mi zădărnicească acest plan. Dacă acest simț a fost inspirat de Spiritul Sfânt nu știu. Dumnezeu știe. Și am făcut-o. În fiecare zi foloseam în medie cam patru ore și jumătate pentru cetitul acestui Cuvânt Sfânt. Am început cu „La început din Geneza 1, 1, și am terminat cu „Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin” Apoc. 22, 21.

„Aceasta fu o minunată bogăție și experiență de tărie spirituală. Inima mea nu va pierde niciodată puterea și slava ei.

„Fu o masă sărbătorească încărcată cu bucate gustoase. Am mâncat miera pe care a mâncat-o Botezătorul în pustie și mana din cer cu Izrailiții. Am gustat strugurii din Eșcol, și am stat la masă cu Împăratul David și Împăratul Solomon. Am băut din râul Cherit și am fost hrănit de către corbi. Am cinat cu ucenicii în camera de sus și am stat la masă cu Abraam, Isaac și Iacob.

„Am avut o minunată excursie de vară. Am străbătut deșertul cu Abraam dela Ur în Chaldea. Am locuit cu Iosif în țara Faraonilor și l-am însoțit pe Moise patruzeci de ani. Am călătorit departe cu corăbiile din Tarșis și am alunecat cu luntrele pescarilor pe lacul cel senin al Galileei.

„Am trecut apoi printr'o școală superioară. Am cercetat ce să cred despre cea mai exactă știință

(Urmare la pag. 6)

Ia și citește!

„Ia și citește!..!“ Apoc. 1, 3.

Se prea poate, iubite Cetitor, să fi auzit vreodată acea istorisire interesantă despre felul cum a ajuns la pocăință un renumit credincios din vechime, cu numele Augustin. El avea Biblia și citea în ea din când în când, dar într'un mod șovăitor și nehotărît. O cunoștea ca o carte însemnată, dar nu o onora ca pe un giuvaer al înțelepciunii dumnezeiești.

Intr'o zi pe când se afla în grădină și se plimba în sus și în jos, deodată răsună în urechile sale un glas tainic, o voce delicată și subțire ca din gura unui copilăș: „Tolle lege, tolle lege!“, adică „Ia și citește, ia și citește!“

El merse în grădină la o masă pe care se afla Biblia. O deschise la epistola către Romani și ceti următoarele cuvinte: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne desbrăcăm de faptele întunerecului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos ca în timpul zilei, nu în chefuri și beții, nu în desfrânări și fapte de rușine; nu în certuri și în pismă“. Rom. 13, 12, 13.

Din acel moment sufletul său a fost profund mișcat. Dacă glasul care i-a vorbit a fost vocea unui băiețel sau a unei fetițe, Augustin n'a știut să spună; era însă inclinat să spună cu oarecare încredințare că a fost vocea unui înger. El a început să se ocupe stăruitor cu studiul Bibliei, iar străduințele lui au fost răsplătite prin faptul că s'a întors din toată inima la Dumnezeu.

Glasul vremii

Astăzi, mai mult ca oricând altădată, o voce tainică îndeamnă pe fiecare om: „Ia și citește, ia și citește!“ Aceasta este vocea vremii. Este solia timpului care vine dela Dumnezeu.. „Până la venirea mea“, — zice Cuvântul Domnului — „ia aminte la cetit, la îndemnat, la învățatură...“. Puneți pe inimă aceste lucruri, indeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca

înaintarea ta să fie văzută de toți“. 1 Tim. 4, 13, 15.

Dela un timp încoace s'a observat o mare scădere a interesului de a ceti. Pasiunea de studiu e mereu în descreștere. Adeseori în trecut s'a accentuat, fie prin viu graiu, în conferințe publice, fie prin diferite scrieri publicate prin ziare și reviste, că în România nu se citește; că poporul român n'a ajuns încă la punctul de pe scara civilizației, la care să simtă nevoia hranei spirituale **conținută în scrierile bune**. Intr'o oarecare măsură s'a și depus oarecari sforțări mai mult sau mai puțin stăruitoare, pentru a se deștepta interesul de cetit. S'a dat îndemnuri în această direcție la diferite ocazii, s'a înființat biblioteci publice în multe locuri, s'a organizat cursuri de cetire în unele părți, s'a pus din când în când la îndemâna celor doritori de instruire, literatură bună cu prețuri simțitor reduse — ba uneori chiar în mod gratuit; toate acestea, tocmai cu scopul de a stimula pofta de studiu. Dar, rezultatul acestor eforturi n'a fost cel așteptat; setea de instruire n'a fost trezită. Dăinuște aceeași stare de indiferență ce se observă atât la tineri cât și la cei mai în vârstă. Și, după cum afirmă cineva, nu e necesar de a convorbi mult cu un tânăr, pentru a-l observa dacă e cult sau incult, sau mai bine zis, dacă citește sau nu. Se pare că un duh rău al timpului luptă să paralizeze orice manifestare de dorință și să slăbească orice eforturi s'ar depune pe tărâmul educației. Lumea pare cu totul plictisită și desinteresată când este vorba de lectură. Aceasta, poate, și din cauza **supra-abundenței** de literatură rea — o literatură fără nicio valoare de educație solidă — care a potopit piețele publice întocmai ca și broaștele Egiptului, și care — de obicei — în loc să producă interes de cetit, din contră, provoacă continuu des-gust și nepăsare.

Dar vocea vremii răsună mereu în urechile tuturor: „Ia și citește, ia și citește!“

Dreapta folosire a timpului

Pe cadranul colegiului „All Souls“ din Oxford stă scris următoarea deviză: „**Ceasurile trec și vi se va cere socoteală**“. Aceasta însemnează că nu trebuie pierdut timpul zădarnic, ci fiecare clipă să fie întrebuițată cu folos. Câtă risipă de timp se face într'un an, dacă se pierde zilnic măcar o singură oră!

Dacă sunt mulți oameni cari susțin că sunt prea ocupați cu afacerile lor vremelnice, și nu le mai rămâne timp să se ocupe cu cetitul — ca și când acestea i-ar scuza să-și neglijeze propria lor educație; apoi, sunt și foarte mulți alții, cari dispunând de mult timp liber, îl risipesc zădarnic. Atât pentru unii cât și pentru alții, e prea păgubitor să se lipsească de un folos real atât de mare, ce l-ar putea trage din cetirea scrierilor bune. Cei dintâi sunt inclinați să creadă că, a sta și a studia este un timp pierdut; or, noi le spunem: din contră, tocmai acela e un timp câștigat. Cei din urmă, se întâmplă că sunt foarte sgârșiți cu banii, dar — în contrast — ei sunt foarte cheltuitori cu timpul. Ei ar trebui să fie mai sgârșiți cu timpul decât cu argintul. Banii cheltuiți se mai pot câștiga, dar timpul pierdut, nu. Valoarea timpului întrece orice prețuire. De aceea, timpul trebuie folosit cât mai bine.

Cu privire la întrebuițarea timpului, cineva a zis: „Să nu lași să treacă nicio zi **fără să citești**, fără să vezi, sau fără să auzi ceva frumos“.

Următoarele cuvinte sunt pline de însemnătate:

„Succesul nostru în dobândirea de cunoștințe și în cultivarea minții **depinde de dreapta folosire a timpului nostru**. Dobândirea unei culturi intelectuale nu trebuie să fie împiedecată din cauza să-

răciei, din cauza nașterii dintr'un neam de jos, sau din cauza altor împrejurări nefavorabile. Trebuie, însă, să răscumpărăm toate momentele vieții. Câteva momente aici, câteva minute dincolo, pierdute în convorbiri nefolositoare; orele de dimineața risipite degeaba prin șederea în pat; timpul trecut fără folos în călătoriile cu tramvaiul, sau cu trenul, sau la așteptările din stații; minutele de așteptare până să fie masa gata, sau până să sosească la întâlnirea dată persoanele nepunctuale: — dacă ar ține cineva regulat o carte la îndemână și aceste părți din timp le-ar folosi pentru studiu, pentru cetit sau pentru meditație adâncă, atunci cât de mult bine, nu s'ar putea face! O hotărâre fermă, o silință stăruitoare, o îngrijită folosire a timpului, vor face pe oameni în stare să dobândească înalte cunoștințe și toată cultura mintală, prin care să fie în stare să ocupe orice poziție influentă și folositoare". — „Parabolele Domnului Hristos”.

„Luați o carte cu voi și cetiți când călătoriți, sau când așteptați. Răscumpărați orice clipă liberă. Prin aceasta vi se va închide ușa la mii de ispite”. — „Slujitorii Evangheliei”.

Desvoltarea gustului de cetit

După cum pofta de mâncare este condiția de căpetenie a sănătății corporale, tot așa gustul de cetit este condiția principală a sănătății sufletești. Adeseori se întâmplă că pofta de mâncare se micșorează sau chiar se și pierde.

În multe cazuri, lipsa poftei de

mâncare prevestește o apropiată îmbolnăvire; sau, este simptomul unei boli deja existente. Tot astfel, lipsa poftei de cetit dovedește simptomul îngrijorător al unei decadențe sufletești care se apropie, sau care deja există. Când pofta de mâncare se redeșteaptă, e un semn bun de însănătoșire. La fel stau lucrurile și cu pofta de cetit: când ea se trezește, perspectiva unei însănătoșiri sufletești este promițătoare. Pentru a redeștepta pofta de mâncare, e nevoie de a combate răul care a produs-o, din rădăcină. Tot așa, trebuie o educație îngrijită spre a cultiva gustul de cetit și a-l face să devină o trebuință organică. Misiunea educației bune nu este atât de a da cunoștințe bune, cât aceea de a forma deprinderi bune. Una din aceste deprinderi va trebui să fie de a sădi în sufletul omului nevoia de a ceti, dragostea de carte.

Uneori, pofta de mâncare, pierdută, revine dela sine. Alteori, e bine să ne așezăm la masă chiar și când n'avem poftă de mâncare, căci pofta vine câteodată, mâncând. Oare, nu tot așa poate fi și cu desvoltarea gustului de cetit? Să lăsăm la o parte pregetul, și să începem a studia. La început vom simți, poate, oarecare desgust, dar dacă avem răbdare, nu va trece mult și gustul de cetit va începe să se trezească. Apoi, pe

măsură ce ne vom ocupa cu studiul, vom simți tot mai mult necesitatea de instruire și vom căpăta o dragoste de cetit atât de înflăcărată, încât ne vom simți continuu pasionați după scrieri alese al căror conținut bun să ne îndeusteleze setea și foamea de cultură.

Marele istoric englez dela jumătatea secolului al XIX-lea — Macaulay — era un asemenea cetitor pasionat. El spunea: „De aș fi cel mai mare rege pe pământ, de aș avea palate și grădini, mese și vinuri, trăsuri și haine scumpe și sute de servitori, dar cu condiția să nu am niciodată cărți de cetit, n'aș vrea să fiu rege. Mai bine aș vrea să fiu sărac într'o cocioabă cu o grămadă de cărți alături, decât rege căruia să nu-i placă să citească”.

Iubite Cetitor, ascultă vocea timpului: „**Ja și citește, ia și citește!**”

David M. Făurescu

Vești bune din lucrarea de toamnă

Comunitatea Baia-Mare a întrecut ținta în lucrarea lor. Între cei ce s'au distins prin munca lor sunt următorii: Fratele Ardelean 100 rev., sora Florentina Soncuteanu 140 rev., sora Elena Toma 140, sora Lucreția Soncuteanu 100 și fr. Lupan 100 reviste.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.
Abonamentul pe un an lei 100.

Căminul — un loc sfințit

Procedeu dela început

„Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului. Un râu ieșea din Eden și uda grădina. . . . Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească”. Gen. 2. 8—15.

Înțelepciunea divină, vrând să înconjoare omenirea încă dela începuturile ei cu acele influențe cari sunt cele mai prielnice pentru siguranța și dezvoltarea ei, cree familia și îi dădu o locuință — un cămin care era o grădină. Încă de pe atunci, prin toate schimbările triste prin cari a trecut omenirea din pricina intrării păcatului, Dumnezeu a întărit neîntrerupt căminul ca o bază socială a tuturor planurilor Sale binefăcătoare pentru salvarea omului și fericirea sa eternă.

Căminul acela era sfințit, deoarece Creatorul însuși îl făcuse și vizita acel cămin edenic. Prezența Sa sfințea locul. Dacă noi cercetăm, așa dar, ceea ce a contribuit la făurirea aceluia cămin, vom descoperi cu siguranță cum poate să ajungă căminul un loc sfințit.

El trebuie să fie sădit de Dumnezeu

Căminul sfințit trebuie să fie sădit de Dumnezeu. Bărbatul și femeia cari trebuie să fie principalii tovarăși în conducerea aceluia cămin, trebuie să fi urmat în acțiunea lor de a întemeia un cămin, planurile Arhitectului divin, principiile pe cari El le-a cuprins în acel prim cămin.

El trebuie să fie ca o grădină

El trebuie să aibă în el carac-

terul unei grădini. La început o grădină pare un loc și pustiu. Semintele și bulbiile sunt îngropați în pământ și nu se văd, și plantele cari se văd sunt mici și plăpânde. Dar grădinarul plantează având în vedere grădina când va ajunge mare. El nu pune acolo semințe și butași așa la întâmplare, călăuzit numai de capriciu sau de felul cum îi dictează împrejurarea. El plantează semințele în locul și la timpul pe care planul său pentru grădină, când aceasta va fi ajuns la maturitate, îl arată. Cât de multe căminuri se sfărâmă din pricină că la făurirea lor nu s'a urmat nimic decât impulsul orb!

Mai mult încă, orice ramură a aceluia cămin trebuie să crească așa cum cresc copacii și plantele — încet, liniștit și în chip natural. El trebuie să simtă nu numai razele dătătoare de viață ale soarelui dela amiază, ci și roua răcoritoare a serii și întunecul odihnitor al nopții. El trebuie să aibă la timp potrivit orele de activitate plină de viață și orele lui de odihnă și reînviore.

Să fie sădit la răsărit

Dumnezeu a sădit grădina aceea spre răsărit, spre răsăritul soarelui. Cât de necesar este ca căminul să fie sădit în așa fel încât chiar în dimineața existenței sale să poată primi razele Soarelui Neprihănit. Cu alte cuvinte, cât de necesar este ca chiar dela începutul lui să fie un cămin creștin, scaldat în lumina prezenței lui Hristos în timp ce colorile plăcute ale zorilor vieții se întind pe cerul lui și mai este încă loc ca frumosul entuziasm al tinereții să lase urme asupra căminului și făuritorilor lui.

Este un fapt demn de luat în seamă că într'o privință oarecare căminul edenic a urmat același plan în dispoziția sa ca și tabernacolul și templul ales al lui Dumnezeu ca locuință a Sa în mijlocul

poporului Său. Ușa sau intrarea era spre răsărit. Tot așa și căminul creștin trebuie să fie făcut ca un sanctuar în care să locuiască Dumnezeu — un mic cer pe pământ. „Faceți din cămin un Betel (o casă a lui Dumnezeu), un loc sfânt și consacrat”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 114.

Din grădină

„Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ”. Ni se spune că grădinile noastre de astăzi sunt de domeniu internațional. Florile, fructele, plantele și vegetalele noastre au fost culese din grădinile Chinei, de pe povârnișurile Japoniei și Indiei, de pe înaltele podișuri ale Perului și Africei, sau de prin văile umbrite ale Alpiilor Elveției sau de prin munții Spaniei. Acel prim cămin își trăgea hrana din propriul lui pământ. Și un cămin fericit trebuie să aștepte totdeauna roadele din aprecierea și cultivarea propriilor sale resurse. Trebuie să recunoaștem număidecât gingașele manifestări de îndemănare științifică la micul Viorel, sau înclinația în-născută la drăgălașa Margareta, sau dragostea de a face ceva folositor la sârguincioasa Ionica. Fiecărui trebuie să i se lase o ocazie egală de creștere și dezvoltare potrivit cu înclinația naturală a lui sau a ei. Astfel „fiii noștri sunt ca niște odrasle, cari cresc în tinerețea lor”, și „fetele noastre ca niște stâlpi săpați frumos, cari fac podoaba caselor împărătești”.

Orice pom plăcut la vedere

Ah, acei pomi plăcuți la vedere din viața de cămin, cum să-i facem noi să crească în pământul căminului nostru? Ei sunt de mai multe varietăți: sunt dintre aceia cari aparțin familiei Bunelor Maniere, și o varietate foarte înrudită cu acele cari aparțin familiei gingașei Curtenii. Cum vom ajunge noi ca acești pomi delicați

dar de dorit, cu înfățișarea și mirorul lor plăcut, să crească aci? Semințele acestor copaci cad din plantele cari se numesc părinți. Dacă tatăl și mama sunt curtenitori unul față de altul și față de copiii lor, precum și față de străinul care se află în lăuntru porților lor, semințele unei curtenii asemănătoare și unor bune maniere vor răsări în pământul cel rodnic al inimilor copiilor.

Bun la mâncare

Cu mult mai de valoare decât „pomii plăcuți la vedere” din grădina căminului, sunt aceia buni la mâncare. Chiar dacă nu sunt așa de arătoși ca podoabă ca cei dinainte, totuși sunt cu mult mai valoroși pentru vieța căminului. Puternicul pom al muncii este cel mai rodnic dintre toți. Fructele lui sunt foarte modeste ca înfățișare, dar sunt foarte plăcute la gust. Imediat după această bogată varietate urmează varietățile: Onestitatea, Sinceritatea, Rânduiala, Curățenia, Ascultarea, Credințioșia și Punctualitatea. Fără fructele aduse de acești pomi puternici, vieța în grădina căminului ar fi foarte grea, dacă nu imposibilă.

Și pomul vieții

Mai important pentru vieța căminului decât toți ceilalți este pomul vieții, elementul adevăratei religii în cămin. Acesta este mijlocul prin care însăși vieța lui Dumnezeu este împărtășită familiei. El aduce o putere de sus care dă direcție, scop și energie plină de vieță oricărei activități a căminului. Aceasta înseamnă nu numai rugăciunile regulate din familie dimineața și seara, ci și legătura vitală a fiecărui membru al familiei în parte cu Dumnezeu.

Intr-o zi, scriitorul acestor rânduri a fost invitat la o doamnă, de către soțul acesteia. Căminul da dovadă de gust și finețe, precum și de perfectă ordine și curățenie. Soția și mama era o femeie cu trăsături nobile, avea ochi pătrunzători și mișcări rezezi, cari vorbeau despre o deosebită inteligență și o mare energie. Ea părea că aparține unei

biserici evanghelice, și în timpul conversației vorbea cu o duioasă apreciere despre căminul copilăriei ei care se afla într'un mare oraș din apropiere, despre serviciile religioase de Duminecă ținute în sala Misiunii unde tatăl ei era un membru cu influență și activ. „Amintirea acelor zile de copilărie petrecute în acea capelă umilă”, zicea ea, „mi-a fost de ajutor în toată mulțimea anilor cât n'am avut privilegiul să iau parte la adunările religioase din biserica mea”.

Ea îmi făcuse mărturisirea că nici copiii ei nu merg la vreo adunare de cult, și atunci am întrebat-o: „Doamnă X, ce faceți dvs pentru ca și copiii dvs să aibă un tezaur de amintiri religioase cari au fost de un așa mare ajutor pentru dvs?”

Ea m'a privit incremenită, rămânând pentru un moment fără cuvânt; fața i s'a făcut foarte palidă. Ea nu mi-a spus atunci, ceea ce mi-a comunicat mai târziu, că soțul ei, în desgustul său față de amăgirea învederată și de superstiția credinței mamei sale, a interzis soției sale de a învăța pe copii chiar și rugăciunea Tatăl Nostru. El era un om cum se cade, un soț și un tată devotat, dar cu toate că nu impunea ideile sale familiei, el oprea darea oricărei instrucțiuni religioase copiilor săi, așteptând până ce ei vor putea să judece destul de matur ca să poată alege între adevăr și rătăcire înainte ca pretențiile contradictorii ale religiei să fie supuse alegerii lor.

Căminul acela, după cât cunosc, era un cămin fericit, dar îi lipsea „pomul vieții” în „mijlocul grădinii”.

Acel prim cămin nu era numai o grădină care dădea celor din lăuntru ei toate cele absolut necesare pentru vieță; el le dădea și plăceri și bucurii îmbelșugate. Un cămin trebuie să facă aceasta. El trebuie să împlinească nevoile principale ale copiilor în ce privește hrana, îmbrăcămintea, adăpostul, educația, religia; dar el mai trebuie să mai pună la dispoziție și plăcerile și bucuriile sănătoase, cari sunt o parte ce li se

cuvine din moștenirea lor. Căminul trebuie să fie tot așa de fericit și plăcut ca și o grădină.

Dar el nu trebuie să fie plăcut numai pentru sine. Din el trebuie să izvorască un curent de influență dătătoare de vieță, care face ca orice mijloc pe unde curge în mod liniștit, să fie verde, plin de vieță și fericit.

Despărțirea de acel cămin edenic

Istoria despărțirii de acel cămin fericit este de un folos așa de mare ca și raportul găsirii lui. Dezastrul veni atunci când Eva luă o hotărâre fatală singură. Legătura căsătoriei aduce privilegiul minunate, dar fiecare are datoriile lui sau datoriile ei corespunzătoare. Cea care ocupă locul cel dintâi dintre acestea este credințioșia, conlucrarea. Nici soțul și nici soția nu trebuie să acționeze ca un dictator, luând hotărâri importante fără să consulte pe celălalt. Mai presus de orice, ei trebuie să fie atenți spre a conlucra pentru copiii lor. Se poate întâmpla ca aceștia, pe deoparte, să suferă pe nedrept dacă li se dau ordine contrare, respectiv de tatăl și de mama. Pe de altă parte ei pot ajunge curând la descoperirea că este ușor să învrăjbească pe tatăl împotriva mamei, o descoperire care va face din cămin orice altceva numai un loc sfințit nu. Este mai bine să avem un plan mai încetinit, cu conlucrare, decât un plan grăbit, cu ceartă.

Apoi mai vedem că unul din primele rezultate ale păcatului a fost cărteala. Adam învinuia pe Eva că l-a ispitit. Aceasta n'a ajutat la nimic situației. Oricâtă vinovăție ar fi aruncat el asupra Evei, aceasta nu l-ar fi putut scăpa de partea lui de vină. Cuvinte de iubire și încredere, cuvinte și fapte de credințioșie și credință, acestea îndeamnă la cele mai bune eforturi și cele mai nobile sacrificii.

Cartea cea Bună spune că stăpânirea pierdută trebuie să fie restabilă. Paradisul pierdut trebuie să fie recâștigat. Isus vorbea din toată inima despre acel cămin când zicea: „În casa Tatălui Meu

(Urmare la pag. 15)

ÎNTRU CEI MICUȚI

Măgărița care vorbea

— Ei, copii, vreți să mai auziți o poveste din Biblie despre un animal, înțrebați iarăși într'una din seriile următoare pe nepoții mei.

— Da, da, de sigur!, strigară în cor plini de bucurie. Apoi am început:

— Astăzi vreau să vă spun o poveste despre o măgăriță. Era odată o măgăriță foarte credincioasă pe care Balaam, căci așa se numea stăpânul ei, călărea ori de câte ori avea nevoie să meargă undeva. Balaam se bucura foarte mult și râdea de măgărița lui care ciulea urechile foarte caraghios când mergea pe drum. Ciulea când pe una, când pe alta și câteodată pe amândouă. Cred că făcea așa, pentrucă era foarte atentă la orice mișcare din jurul ei și la orice cuvânt al stăpânului său.

Balaam acesta era un profet și câteodată Dumnezeu vorbea cu el prin vise. El era cunoscut prin împrejurimi și când Balac, regele moabiților, vră să nimească pe Izraeliți pentrucă îi văzuse venind spre țara lui, trimise pe niște oameni cu bani mulți și daruri la acest Balaam ca să-i spună: „Vino să blestemi pe acești Izraeliți și dacă faci lucrul acesta te voiu răsplăti cu și mai multe daruri”.

Balaam a răspuns: „Rămâneți peste noapte la mine căci vreau să întreb pe Dumnezeu”.

Ei au rămas și Balaam a întrebat pe Dumnezeu, dar El a spus: „Nu te duce cu ei și nu blestema poporul, căci Eu l-am binecuvântat!”

Când Balaam s'a trezit, era foarte desamăgit căci îi plăceau banii și s'ar fi dus cu toată inima. Dar n'avu încotro și spuse moabiților că nu poate merge cu ei, așa că ei plecară.

Atunci Balac, regele moabiților, trimise și mai mulți oameni, bine înbrăcați și chipeși. Au luat cu ei bani și daruri mai multe ca întâia oară și au mers să-i adreseze invitația împăratului: „Nu pretegea să vii până la mine, căci sunt gata să-ți dau oricât ai cere!”

Și Balaam oprî și de data aceasta pe

oameni peste noapte, la el, ca să întrebe iarăși pe Dumnezeu. Astfel ei au rămas acolo și Balaam întrebă din nou pe Domnul. Și Dumnezeu zise: „Dacă mâine dimineată te vor chema iarăși, atunci du-te cu ei!”

— Voi știți, dragii mei, zisei mai departe, că dacă Dumnezeu ne spune odată: „Să nu faci cutare lucrul”, pe care ni l-am pus noi în gând, dar noi totuși stăruim și vrem să-l facem, atunci El ne lasă să facem ce vrem, pentru că să ne convingem singuri că nu era spre binele nostru.

Deci Balaam s'a pregătit de dimineată să meargă cu Moabiții. Puse șeaua pe credincioasa lui măgăriță și încălecă pentru a porni la drum. Moabiții plecase mai înainte de regele lor ca să-i ducă vestea plină de bucurie că a putut cvinge pe Balaam să vie. Acesta mergea pe drum și în curând ajunse într'un loc, unde deodată măgărița nu mai voi să meargă mai departe și o luă peste câmp. Atunci Balaam o bătu și îi dete ghionturi ca s'o aducă iarăși pe drum.

Vedeți voi, omul acesta făcea întocmai ca niște copii când se apucă să facă ceva rău.

După ce a plecat mai departe, a ajuns în curând într'un loc printre vii, unde pe deoparte și de alta erau ziduri. Măgărița voia să se ferească de ziduri dar nu putea. Ea se înghesu în zid și strânse piciorul lui Balaam așa de tare, încât acesta se umplu de mânie și bătu pe biata măgăriță și mai tare ca de prima dată.

Cu chiu cu vaiu au pornit mai departe și au ajuns într'un loc atât de strâmt, că nu te puteai abate nici la dreapta, nici la stânga și atunci măgărița se culcă sub Balaam, căci nu mai putea să meargă. Trebuie să știți că de data aceasta Balaam se aprinse de mânie și bătu pe biata măgăriță în chip îngrozitor. Atunci se întâmplă o minune. Dumnezeu deschise gura măgăriței și ea începu să vorbească ca un om.

„Ce ți-am făcut eu ție, că m'ai bătut de trei ori”, zise ea? Balaam i-a răspuns:

„Ah, de aş avea o sabie acum, odată te-aş da gata!” Măgărița i-a zis atunci: „Nu ți-am fost eu totdeauna credincioasă, m'am mai purtat eu vreodată așa?” Balaam i-a răspuns: „Nu!”

Atunci deodată Dumnezeu deschise ochii lui Balaam și el văzu pentru prima dată, ceea ce măgărița văzuse în tot timpul călătoriei lor. Drept în fața lor stătea un înger strălucitor și maiestros, cu o sabie în mână și privea la Balaam atât de sever de parc'ar fi vrut să-l nimească. Atunci Balaam căzu, tremurând de frică, cu fața la pământ înaintea îngerului. Și îngerul Domnului îi zise: „Pentru ce ți-ai bătut măgărița de trei ori? Iată, Eu am ieșit ca să-ți stau împotriva, căci drumul pe care mergi, este un drum care duce la pierzare, înaintea Mea. Măgărița M'a văzut și s'a abătut de trei ori dinaintea Mea: dacă nu s'ar fi abătut dinaintea Mea, pe tine te-aș fi omorît, iar pe ea aș fi lăsat-o vie”. Și astfel măgărița i-a salvat viața de trei ori.

Atunci lui Balaam i-a fost rușine și i-a spus îngerului că dacă dorește, el e gata să se întorcă. Dar îngerul știa că Balaam dorea foarte mult să se ducă, de aceea i-a îngăduit să meargă mai departe.

Balaam se sui din nou pe măgăriță și aceasta îl duse cu bine până acolo unde a vrut el, căci aceasta era tot ce putea face. Măgărița nu mai putea face nimic pentru salvarea lui și Balaam își urmă mai departe drumul pierzării, căci acolo unde a mers să primească haine frumoase, case, bani și onoruri, a fost omorît.

Și astăzi sunt mulți oameni cari, când e vorba de bogăție, sunt la fel de orbiți ca și Balaam. Ei se grăbesc să meargă pe căi neîngăduite, calcând poruncile lui Dumnezeu și nu pot cunoaște că Dumnezeu și îngerii Săi îi sunt împotriva și, ca și Balaam, se mânia grozav pe acei cari le stau în cale, ca să-i abată din drumul lor rău.

Fratele Dumitru Vizitiu, în vârstă de 45 de ani, caută ocupație cu Sabatul liber pentru a-și putea întreține cei 6 copii pe cari îi are. Cunoaște agricultura și zădăria. A se adresa: *Str. Roșiori 150, Botoșani*.

Cea mai scurtă cale a lui Dumnezeu

Solia noastră de avertizare trebuie să fie dusă în toată lumea. „Evanghelia aceasta a Impărăției” trebuie să fie propovăduită în toate țările, ca mărturie la toate popoarele și „atunci va veni sfârșitul”. Drumul biruinței încinge globul, ducând spre răsărit și apus, spre nord și sud și până la marginile pământului. Acesta este într-adevăr un drum lung; totuși drumul acesta este calea cea mai scurtă, spre împărăție.

Cu toate acestea calea pe care putem termina cât mai grabnic lucrarea în țările civilizate, este drumul cel lung spre toate câmpurile misionare. Biserica dela început a primit însărcinarea dela Dumnezeu de a duce Evanghelia în toată lumea; și ei au dus solia cu voia lui Dumnezeu, consacrand totul în slujba lucrării, credincioșii din vremea aceea au ieșit de grabă „biruitori și ca să biruiască”, și „nădejdea Evangheliei... a fost propovăduită oricărei fapturi de sub cer”. (Col. 1, 23). Reduceau creștinii de pe vremuri lucrarea lor la un anumit câmp, cu gândul ca numai după ce o vor fi terminat cu totul acolo să mai pornească și în alte locuri? Dacă cetim istoria „Faptelor” lor, noi nu putem rămâne cu impresia că așa stau lucrurile. Dimpotrivă, ei aveau vederi largi, fiecare privind mai departe în regiuni îndepărtate. Mișcarea apostolică a urmat „drumul lung” în toată lumea și aceasta era calea cea mai scurtă de a duce la îndeplinire însărcinarea lor.

În legătură cu aceasta ne gândim la metodele sfântului apostol Pavel. Acest mare apostol și însoțitorii săi au călătorit în lungul

și în latul Asiei Mici, întemeind grupe de credincioși de-a-lungul marilor căi de comunicație. Pavel era din Tars și putem spune că Asia Mică era pentru el câmpul patriei. De ce n'ar fi mers el tot mereu înainte, până când fiecare colț al acestui câmp să fie lucrat și numai după aceea să meargă în alt loc? Stă scris că Duhul Sfânt care l-a condus în prima sa mare călătorie misionară, nu l-a lăsat să înceapă să predice cuvântul în Asia și nu i-a dat voie să meargă în Bitinia, deși amândouă acestea făceau parte din câmpul său de lucru. Domnul avea o cale prin care putea să ducă mai repede mărturia despre El, nu numai în Asia Mică, ci în toată lumea cunoscută pe vremea aceea. Conducătorul său divin a călăuzit această mică grupă la Troa, un port la apele cari des-părțeau Europa de Asia. Acolo, într-o viziune, apostolul Pavel a auzit strigătul din Macedonia: „Treci în Macedonia și ajută-ne!” Și astfel ei au trecut în Europa.

Drumul pentru o terminare cât mai grabnică a lucrării în Palestina și Asia Mică ducea spre țărilor și orașele la cari solia încă nu pătrunsese. Acesta și este planul lui Dumnezeu pentru înche-

ierea lucrării de evanghelizare. Dar noi vom termina lucrarea noastră proprie mai repede dacă vom împărți forțele cu ținuturile de peste mări la cari solia încă n'a pătruns. Calea cea lungă ocolită, este drumul cel mai scurt spre îndeplinirea lucrării. De fapt aceasta este singura cale.

W. R. Beach

Zile însemnate în 1939

Căminul Creștin, 4 Februarie

Săptămâna Misionarilor Voluntari, 11—18 Martie

Săptămâna Mare, 1—8 Aprilie

Săptămâna de sacrificiu, 27 Mai la 3 Iunie

Ziua Educației, la 8 Iulie

Campania de Toamnă, dela 5 August

Ziua publicațiilor, și Săptămâna Cărții, 4 Noembrie

Săptămâna de rugăciune, 2—9 Decembrie.

Adunarea colportorilor ținută în București în luna Octombrie 1938.

Faptă de junior

Unii oameni spun că cei mici nu sunt buni de nimic altceva, decât de joacă. Dar ascultați voi, cum un junior numai de 7—8 ani, a ajuns câștigător de suflete pentru Isus.

Intr'o zi, Paul veni la tătăl lui și-i zise:

— Tăticule, de ce unchiul Vasile nu vrea să vină cu noi la adunare și să cânte cum cântăm și noi?

— Nu știu Paule, dar mi-a spus că nici să nu mă duc la el, dacă am să-i spun de astfel de lucruri. El nu vrea să creadă nimic despre Domnul Isus și despre iubirea Lui răscumpărătoare. Pentru el Domnul Isus a murit în zadar.

— Tăticule, continuă mai departe Paul, eu am să mă duc azi la el, și chiar dacă nu vrea să mă asculte, tot am să-i spun ce știu.

După amiază Paul bătu încet la ușa unchiului, și după ce primi răspunsul, intră ștergându-și picioarele. Fără să spună un cuvânt, își deschise brațele și se aruncă la pieptul unchiului și se strânse tare de el, și lipindu-și obrazul lui moale și catifelat de obrazul unchiului, îi zise:

— Unchiule, cât de mult te iubesc eu pe mata.

După aceea luă loc lângă scaunul unchiului și-i zise:

— Vreau să-ți cânt o cântare frumoasă pe care am învățat-o eu.

— Bine, zise unchiul, îmi plac cântările. Să te aud.

Și Paul începu să cânte frumoasa cântare pe care o știți și voi:

Domnu-i iubirea ce mântuiește,

Domnu-i iubirea, El m'a iubit.

Deci zic înc'odată: Domnu-i iubirea,

Domnu-i iubirea, El m'a iubit.

Unchiul Vasile stătea ca fermecat de vocea dulce a copilului, și asculta cu atenție. Niciodată mai înainte nu auzise o cântare așa de melodioasă și cu vînte așa de mișcătoare ca aceasta.

După ce termină toată cântarea, Paul sări jos, apucă mâna unchiului și, luându-și la revedere îi zise:

— Unchiule, viu și mâine și am să-ți spun o poveste adevărată.

— Bine, copilul meu, îi răspunse el, vino. Chiar am să te aștept.

După ce plecă Paul, unchiul rămase pe gânduri. Se lăsase seara și în mintea lui încă răsuna melodia cântării în acorduri dulci și nesfârșite:

Deci zic înc'odată: Domnu-i iubirea, Domnu-i iubirea, El m'a iubit. . . !

A doua zi după amiază, Paul era din nou în camera unchiului. Cu o față serioasă — părea mai mult un predicator decât un copil, — începu să istorisească viața lui Iona, așa cum o învățase el în școala de Sabat. A spus toată povestea fără să uite vreun amănunt. Cum a fost Iona chemat de Dumnezeu pentru o răspundere deosebită, cum Iona a fugit de teamă; cum s'a deslănțuit furtuna și fuarul a fost aruncat în mare; cum a fost înghițit de pește și purtat trei zile prin adâncimile mărilor și apoi prin voia lui Dumnezeu, după cele trei zile, peștele l-a lăsat pe uscat, și în sfârșit, cum din nou a fost chemat de Dumnezeu pentru slujire și de astă data a ascultat din toată inima chemarea sfântă și a predicat pocăința cetății Ninive. După ce termină, privi în ochii unchiului și zise solemn:

— Unchiule, Dumnezeu te cheamă și pe mata, și dacă fugi de teamă, nu ai să poți scăpa. Dumnezeu tot va face cu mata ce dorește El.

— Dar de unde știi tu toate acestea, Paule?

— Din Biblie, răspunse copilul. Ce bine ar fi să-ți cumperi și mata una și să o citești!

— Cât de curând o să-mi cumpăr și eu, căci cele ce-mi spui tu, îmi dau de gândit. După câteva zile, unchiul Vasile era la adunare cu o Biblie nouă și nu mult după aceea s'a predat cu toată inima lui Dumnezeu. El a fost câștigat pentru Domnul Isus prin lucrarea înțeleaptă a lui Paul.

Juniori, știți voi de unde am auzit eu povestea aceasta? Chiar din gura unchiului Vasile. El cu drag își aduce aminte de cântarea și povestea lui Paul și totdeauna laudă credințioșia lui. Voi ca juniori puteți face foarte mult pentru rudele și cunoscuții voștri, dacă le veți spune ceea ce știți despre iubirea lui Isus.

R. Artinian

Lucrați pentru vecini

E posibil ca cineva să locuiască în apropiere ca la o aruncătură de piatră de o Comunitate Adventistă de Ziua Șaptea și totuși să nu știe că există Adventiști de Ziua Șaptea? Oricât de cu neputință s'ar părea, totuși lucrul acesta s'a întâmplat de curând.

De mult timp, locuiește în capitala Cataloniei, în Barcelona, Don Manuel, care este un om bătrân în vîrstă de 75 de ani. El s'a retras din afacerile sale, pentru a-și petrece ultimele zile într'o liniște deplină. Acum treizeci și cinci de ani în urmă, un reprezentant al Societății Biblice Britanice, venise în orașul său și îi vînduse o Biblie. Timp de treizeci și cinci de ani Don Manuel studie cu interes Sfânta Scriptură. Zi cu zi, întorcea foile Bibliiei care devenea tot mai prețioasă pentru el.

Acum vreo zece ani, textul privitor la semnul fiarei atrase atenția lui Don Manuel, dar nu înțeluse acest text până acum trei ani în urmă când descoperi că se explică prin textul din Exod 20, 10. Spiritul lui Dumnezeu, fu acela care îi descoperi că Sabatul este semnul lui Dumnezeu.

Don Manuel începu în mod serios să păzească Sabatul, dela apusul soarelui, până la apusul soarelui. Timp de opt ani trăi în conformitate cu această lumină care i se descoperise.

Prietenul său, un pălărier, îl întreba adesea ce fel de credință are. „Ești Catolic?” El îi răspundea, „Nu”. „Ești Protestant?” Același răspuns. „Bine, dar atunci ce ești?” — „Eu sunt, — răspunse

el — un creștin Biblic și caut pe aceia cari ca și mine păzesc ziua Sabatului". Căutarea lui nu a fost încununată cu succes în timpul celor opt ani cari au trecut. Tocmai de aceea cugetam și eu: El a trăit la o depărtare ca la o aruncătură de piatră de Comunitatea noastră, păzind Sabatul timp de opt ani și totuși n'a auzit de noi!

Intr'o zi o fetiță cu numele Julia fu botezată. Ea iubea foarte mult adevărul. În momentele de răgaz, — căci ea lucra ca fată în casă — vizita pe sora ei căsătorită, care, ca și părinții fetei erau Catolici înfocați și protivnici cultului Adventist. Aceste vizite se sfârșeau cu contraziceri înverșunate. Ultima dintre aceste contraziceri se încheie cu izgonirea Juliei din casa ei. Când se întâmplă aceasta, Don Manuel era în vizită la prietenul său pălărier, a cărui prăvălie se afla față în față cu locuința soarei Juliei și discutau împreună privitor la credință. Această discuție fu deodată întreruptă de strigătele cari veneau din casa de peste drum. Se azeau de asemenea șgomot de scaune răsturnate și uși trântite. Atunci apărură și Julia în stradă cu ochii și obraji roșii. Pălărierul istorisi ceva cu privire la această fată și Don Manuel ascultă foarte atent. Julia, spunea pălărierul, are de îndurat multe suferinți din cauza credinței ei răătăcite și din cauza Sabatului. „Din cauza Sabatului!", exclamă Don Manuel. „Bine, atunci această fată trebuie să aparțină cu siguranță credincioșilor pe cari îi caut eu!" Îndată pași către ea și îi puse întrebări. În felul acesta Don Manuel află de existența unui popor care sfințește adevăratul Sabat și se pregătește pentru venirea lui Hristos. El fu foarte surprins când descoperi că acest popor se adună într'o casă aproape de locuința lui, fără ca el să știe de aceasta. Nu mai este necesar să spun că Don Manuel a primit lecturile Biblice și adevărul. Vieța sa fu un lanț cu cele mai minuate experiențe și adesea le istorisește Comunității.

Se află în locuința vecinului său un Don Manuel care trăiește ca la o aruncătură de piatră de locul tău de cult și care este în căutarea adevărului?

Să cetim cu atenție ceea ce sora White ne spune în cartea „Servicii Creștine", p. 115 și 116:

„Frații și surorile mele, vizitați pe acei cari trăiesc în apropiere de voi și căutați ca prin simpatie și bunătate să le atingeți inimile. Lucrați cu încredere pe o cale care să înlăture prejudecățile, mai de grabă decât să le crezieze. Și aduceți-vă aminte, că acei cari cunosc adevărul pentru timpul acesta și totuși își mărginesc eforturile lor în propria lor Comunitate, vor fi invitați să dea socoteală de neîndeplinirea datoriei".

Noi ne facem partea

Unii dintre prietenii noștri și alte denotațiuni și-au manifestat curiozitatea de ce Adventiștii de Ziua Șaptea dau zecime, și cum izbutim noi să câștigăm consimțământul general între membrii noștri cu privire la obligativitatea sistemului zecimii. Răspundem cu multă bucurie la aceste întrebări prin câteva declarații scurte.

Isus puse aprobarea Sa asupra sistemului zecimii când laudă pe Farisei pentru că dădeau o mare atenție aducerii unei zecimi din venitul lor în tezaur, în timp ce totodată îi mostră pentru neglijarea „celor mai însemnate lucruri din lege". Referindu-se la zecimea din „iză, mărar, chimen", El zise: „Pe acestea trebuia să le faceți, și (referitor la păzirea legii) pe acelea să nu le lăsați nefăcute". Mat. 23, 23.

Apostolul Pavel consacră un spațiu destul de mare în capitolul șapte din epistola către Ebrei subiectului de a da zecime. El se referă la faptul că Abraam a dat zecime lui Melchisedec, și declară că era o poruncă hotărâtă pentru zecime. Ebrei 7, 5. Această poruncă se găsește în cartea Levitic, și zice astfel: „Orice zeciuială din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului și este un lucru închinat Domnului" (Lev. 27, 30). Ca și ziua Sabatului, zecimea este sfântă. După cum este un păcat grav a lua din timpul pe care Dumnezeu l-a sfințit și să-l folosim pentru noi, tot așa a zecea parte din veniturile noastre este sfântă pentru Domnul.

Devine deci o chestiune de alegere individuală, anume cui se va recunoaște dreptul de proprietate a lumii — Domnului, sau lui Satana, uzurpatorul. Aceia cari recunosc dreptul lui Dumnezeu își manifestă credințioșia lor aducându-I înapoi a zecea parte din avutul lor. În felul acesta aducerea zecimii devine o probă de credințioșie față de Dumnezeu.

Un plan drept și cinstit

Sistemul zecimii a fost instituit pentru un scop precis, — sprijinirea lucrării Evangheliei. Mai există această nevoie în zilele noastre? Dacă da, atunci și planul divin pentru satisfacerea ei există încă. Domnul are un plan pentru săvârșirea lucrării Sale pe pământ. Nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Sistemul zecimii este un plan foarte drept și cinstit. El se resfrânge atât asupra celor bogăți cât și asupra celor săraci, potrivit cu puterea lor. Dela cei cari au mult, mult se cere; dela cei cari au puțin, puțin se cere.

Planul biblic cere „zecimi și daruri". Zecimea cere un procent precis din ve-

nitul cuiva. Ceea ce dăm în afară de zecime, pe calea darurilor, este lăsat la simțul nostru de recunoștință față de îndurarea Domnului.

Este un lucru înverdat că în ultimele zile ale acestei dispensațiuni sistemul zecimii, care de-a-lungul veacurilor de apostazie a căzut în neîntrebuințare în foarte mare măsură, va fi reînviat. O cercetare atentă a cărții lui Maleachi, ultima carte a Vechiului Testament, arată în mod clar că solia profetului Maleachi se referă la biserica evanghelică care va exista chiar înainte de a doua venirea a lui Hristos. (Vezi primul verset din capitolul 3 și capitolul 4). Și aci găsim instrucțiuni privitoare la planul lui Dumnezeu ca poporul Său să aducă zecime.

Textul citat mai sus este o judecată nemiloasă față de aceia cari se pretind a fi poporul lui Dumnezeu, dar cari rețin zecimea și darurile. Inșă împreună cu muștrarea este și o făgăduință de bogată binecuvântare pentru aceia cari ascultă îndemnul și dau înapoi Domnului a zecea parte din venitul lor. Mii de copii ai lui Dumnezeu au pus la încercare această făgăduință și au constatat că se împlinește din abundență în experiența lor.

Ca să rezumăm: Aducerea zecimii este o obligație atât pentru Vechiul cât și pentru Noul Testament; ea favorizează creșterea în har; ea constituie planul biblic pentru sprijinirea lucrării de predicare; aceia cari urmează acest sistem sunt foarte mult binecuvântați; Scriptura zice că a o neglija înseamnă a jefui pe Dumnezeu; este aprobată de Duhul Sfânt; ea lărgește inima și înlătură egoismul.

M. N. Campbell

(Urmare dela pag. 11)

sunt multe locașuri". Și în ultimele pagini scrise de mâna tremurândă a văzătorului de pe Patmos se dă o descriere uimitor de frumoasă a aceluși cămin așa cum l-a văzut el. Noi putem să ne bucurăm de pe acum în propriile noastre căminuri de unele valori foarte prețioase din acel locaș veșnic. Nu putem avea străzi sau locuințe de aur, dar ne putem bucura de aurul caracterelor mlădioase, iar nu sdrobite de supărările obișnuite. Nu putem avea coruri de ingeri cari să facă să ne

tresalte inima, dar mama poate să cânte la pianul cel vechiu melodioase cunoscute și toți ceilalți să ia parte la cântări. Nu putem vedea mielul și lupul stând laolaltă în pace la umbră, dar putem să vedem pe Grivei și pe Pufi mândrind prietenește din aceeași fărâșie. Mai mult decât atât, putem să vedem spiritul pașnic al unui cămin fericit și sfințit domolind

inimile aspre și îndulcind simțăminte amare.

Când ne rugăm „Vină împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”, să primim răspunsul în fețele luminoase din jurul mesei noastre sau în tablourile pictate de flăcările jucăușe ale focului propriilor noastre inimi.

Edgar Brooks

Tânăra Paula Moise-scu, în etate de 16 ani, fiica fratelui Ioan Moise-scu, membru al Comunității Ploesti, a fost chemată la odihnă în ziua de 18 Octombrie 1938. În timpul celor

cinci luni de suferință a dat dovadă de multă răbdare și încredere în Dumnezeu, repetând mereu cuvintele: „Cum primim cele bune, așa și primim și cele rele”.

Era nelipsită dela adunare și prin credincioșia ei a încurajat pe multe tinere pe calea credinței. A lucrat mult pentru Cercul Tabita. A cetit Biblia la rând și a fost un bun model pentru fetele tinere în purtare și credință.

Sperăm să o vedem la învierea celor credincioși.

Toma Dobre

de Domnul la odihnă în ziua de 9 Aprilie 1938. Nădăduim să-l vedem la învierea dreptilor.

Fratele Costache Adam Ene, în etate de 77 de ani, membru al Comunității Cocarșeaua, jud. Ialomița, a trecut la odihnă în ziua de 28 Septembrie 1938. A rămas credincios Domnului până în ultimă clipă din viață și avem toată încrederea că va fi și el printre cei ce vor îmbrăca haina nemuririi la arătarea Domnului Hristos în slavă.

Gh. Diaconescu

Sora Alexandrina N. Turnașiu, în etate de 17 ani, membră a Comunității Cervenia-Teleorman, a adormit în Domnul în ziua de 2 Octombrie 1938, în urma unei operații. În tot timpul suferințelor a rămas aproape de Domnul, cetind în Biblie și rugându-se Domnului.

Prin moartea soriei, Comunitatea pierde pe o membră devotată. A fost un bun exemplu pentru cei din jurul ei și mai ales pentru tineret. Spunea pe dinafară câte 70-75 de texte, stimulând și încurajând pe tineret.

Ultima dorință pe care a avut-o, de a fi înmormântată în cimitirul adventist, i-a fost satisfăcută și părinții, deși nu sunt în credință, au chemat corul Com. Alexandria și au înmormântat-o potrivit dorinței ei.

Avem toată încrederea că o vom vedea la învierea dreptilor.

Const. Trască

Fratele Ilie Micu, în etate de 35 de ani, membru al Comunității Seaca, Teleorman, a adormit în Domnul în ziua de 15 August 1938, lăsând în urmă îndurerată o mamă văduvă și soția cu șase copii, dar cu inima plină de nădejdea vie a revederii la învierea sfinților. Immormântarea sa a prilejuit o bună mărturie despre Domnul.

Dumitru Bușcă

Sora Maria Drăgan, în etate de 62 de ani, membră a Comunității Zalău, jud. Sălaj, a adormit în Domnul în ziua de 3 Iunie 1938.

La înmormântarea ei au luat parte peste 400 de persoane cari au ascultat chemarea Domnului potrivit celor scrise în Matei 11, 28-30 și Isa. 40, 6, 7.

Avem speranța că iubita noastră soră care a rămas credincioasă până în ultimele clipe, va avea parte de învierea celor drepti.

Fratele Călin Matei, membru al Comunității București-Labirint, în etate de 26 de ani, a fost chemat de Domnul la odihnă.

Auzind de tânăr chemarea lui Dumnezeu, a căutat ca din acea clipă să-și consacre viața pe altarul lui Hristos, astfel încât la vârsta de 18 ani a primit botezul, voind ca a-nii cei frumoși ai tinereții să-i petreacă

lângă Domnul Isus. O boală care nu iartă, după un an de zile însă, i-a curmat firul vieții, pe când se găsea la casa părintească.

Cei cari l-au cunoscut au rămas cu nădejdea în revederea la învierea în mărime a Domnului Isus.

V. Florescu

Sora Ecaterina Eihler, în etate de 74 de ani, membră a Comunității București-Labirint, a adormit în Domnul în ziua de 17 Septembrie 1938. A fost o soră credincioasă și ospitalieră. Mulți săraci au găsit adăpost și hrană în casa ei. Astfel a fost ca o mamă bună, alinând suferințele celor săraci. Dorința ei a fost ca după moarte toată averea sa să fie folosită în lucrarea lui Dumnezeu.

Avem toată nădejdea că Domnul îi va răsplăti însușit la arătarea Sa în slavă. Domnul să ne ajute și nouă ca să ne putem întâni cu toții la arătarea dreptilor.

V. Tolan

Fratele Neculai A. Ene, în etate de 22 de ani, membru al Comunității Cocarșeaua, județul Ialomița, a fost chemat

Fetița fratelui St. Fuior, din Comunitatea Opris, jud. Mehedinți, a fost chemată la odihnă de Domnul. Deși mică, în vârstă numai de 8 ani, iubirea față de Isus era o caracteristică a vieții sale fragede, lucru ce ne dă încredințarea că și ea se va împărtași de binecuvântările făgăduințelor lui Dumnezeu.

Sora Elisabeta Rădulescu, în etate de 32 de ani, membră a Comunității Hărmanești, a fost chemată la odihnă în ziua de 24 Aprilie 1938 după o grea suferință, lăsând în urmă îndurerată soțul și micuții ei copii, dar în speranța că îi va vedea în curând. Stăruința și zelul ei în credință ne dau asigurarea că va învia împreună cu cei drepti.

St. Năulescu

Sora Maria I. M. Ceașoiu, în etate de 80 de ani, membră a Comunității Crăpăturile, jud. Vâlcea, a adormit în Domnul în ziua de 20 Octombrie 1938. Sperăm să o vedem în rândul dreptilor.

I. Tachici

ANUNȚURI

Vând mașini de tricotate, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce sînt de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotajul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește branșă tricotajului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa print-o carte poștală la adresa: Ilie Firică, strada General Eustațiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

Fratele Nicolae Dumitrescu din Comuna Policiori, jud. Buzău are de vânzare prune uscate la cuștor cu prețul de lei 12 pe loc.